

— Знаете ли, господинъ докторе, азъ имамъ дългъ на вашата госпожа... Да, да... дължа ѝ отъ осемъ години двадесетъ лева. Затова тая вечеръ сте мои гости. Искамъ днесъ да си платя дълга...

Докторътъ се усмихна въпросително, младата жена отвори уплашени очи.

— Чакайте!... Преди осемъ години — продължаваше той — бѣхме заедно студенти въ Академията... Бо-з'Аръ, въ София. Азъ живѣхъ тогава... но по-добре да не ви разказвамъ какъ. Както, впрочемъ, повечето другари... Нѣмамъ родители, издържахъ се самъ... — Той се подсмѣ кжсо: — Ха! Веднажъ не бѣхъ ялъ два дни, и макаръ да ме бѣше малко срамъ... но бѣхъ много гладенъ, vi assisigo! — поискахъ нѣколко лева въ заемъ отъ Веса Мерджанова — вашата госпожа — тогава госпожица Мерджанова. Тя имаше домашни, минаваше за охолна, на вечеренъ актъ често ни черпѣше съ цигари и кифли... Та, тогава тя ми даде двадесетъ лева. Двадесетъ лева въ онова време бѣха за мене пари за цѣли три дена!... Разбирате ли? А азъ — така и не ѝ ги